

DE BANKIER

HENRI VAN NIEUWENBORGH

Deze roman situeert zich tijdens de laatste jaren van de twintigste eeuw.

Boekenplan

De auteur heeft zijn uiterste best gedaan bij het samenstellen en schrijven van dit boek. Alle informatie is zo nauwkeurig mogelijk beschreven. Lezers kunnen echter op generlei wijze rechten ontlenen aan toeristische en/of andersoortige informatie in dit boek.

De gebeurtenissen en personages in dit boek zijn verzonnen, iedere gelijkenis met bestaande personen en gebeurtenissen zijn volkomen toevallig. Om niet verwarrend te zijn werden de geciteerde bedragen uitgedrukt in euro.

ISBN 978 90 8666 272 2

NUR 301

© 2012, Henri Van Nieuwenborgh

Uitgeverij Boekenplan, Maastricht

Internet:

www.boekenplan.nl

www.booxstore.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige ander manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor het overnemen van gedeelten uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (Artikel 16 Auteurswet 1912) dient men zich tot de uitgever te wenden.

De jurk van de vrouw was gescheurd. Vruchteloos probeerde ze haar volle rondingen met verkrampde handen te bedekken. Een dun straaltje bloed liep langs haar hals naar beneden. Angstaanjagend geweeklaag vulde de sombere ruimte. In haar ogen, die in close-up geprojecteerd werden, stond afgrijzen en angst te lezen. Een man in een zwart pak greep de vrouw plots van achteren vast. Hij trok aan haar haren tot ze op de grond lag. Met zijn mouw veegde hij het zweet van zijn voorhoofd.

'*Bitch*, je moeder heeft zeker met een schorpioen geslapen om jou te verwekken', hoorde Steven hem zeggen.

Hij was gisteravond al zappend in slaap gevallen en nu wakker gemaakt door een middeleeuws scenario waarin een inquisiteur een bekentenis wou forceren. Dit ging gepaard met veel geweld en gekrijs. De vrouw was in de ogen van haar ondervrager immers de antipode van een christen, en dus een dienaar van de duivel.

De kerker werd verlicht door toortsen die de omgeving in een rode gloed zette. De vrouw stond nu met de handen voor haar gezicht en met gebogen schouders. Gans haar lichaam straalde wanhoop uit. Steven zag nog een gloeiend hete staaf in de handen van de inquisiteur. Hij kon de stank van brandend vlees bijna ruiken toen hij met de afstandbediening de betaalzender van Telenet uitknipte. Steven draaide zich op zijn linkerkant. In het digitale licht van de klokradio zag hij tot zijn grote voldoening dat hij nog enkele uren slaap tegoed had. Bij deze heerlijke gedachte dommelde hij terug in. Vaag hoorde hij de regelmatige ademhaling van iemand die rustig naast hem sliep.

Ze is er nog, flitste het die morgen door zijn hoofd. Ze lag rustig op haar buik. Lange, zwarte haren lagen in een waaier op haar blote schouders. Het laken bedekte haar lichaam gedeeltelijk en was verfrommeld rond haar benen gestrengeld.

Een voorzichtig zonnetje viel de kamer binnen. Overal lagen kleren en op het nachttafeltje stond een lege fles wijn, een Château Dauzac, die hij bewaard had voor een speciale gelegenheid.

Het was lang geleden dat hij nog zo veel moeite had moeten doen om een vrouw te veroveren. Ongeveer drie maanden geleden was Karolien als junior accountmanager op het bankfiliaal begonnen. Ze was jong en onervaren. Een gemakkelijke prooi, had hij gedacht. Hierin had hij zich lelijk vergist.

In de bankwereld was Steven een ervaren dertiger die een belangrijke klantenportefeuille beheerde. Het was logisch dat Karolien regelmatig bij hem terechtkwam. Hij kende de kneepjes van het vak, bespeelde de directie, verstond zich perfect met de kredietafdeling – wat niet altijd evident was voor een commerciële geest – en draaide de administratieve bedienden om zijn vinger. Zo kreeg hij meer dan eens zaken voor elkaar waar een klassiek middenkader enkel kon van dromen.

Gisterenavond, na de receptie voor een nieuw filiaal in Gent, had hij Karolien eindelijk in bed gekregen. Heerlijk vond hij dit. Want wat is er zo frustrerend als achter iemand aanhollen die je niet te pakken krijgt? Het had hem weken gekost, en alle technieken die hij kende. Hij had zich als een paradijsvogel gevoeld, met prachtige veren in de mooiste kleuren, waarmee alle vrouwtjes onmiddellijk de paringsdans wilden inzetten. Behalve die ene dan. Die vrouw met een Ierse vriend die in Leuven studeerde en aan wie ze hondstrouw was. Karolien was

monogaam en dat had ze hem bij hun eerste lunch al duidelijk gemaakt.

Hij moest fijntjes glimlachen toen hij aan gisteravond terugdacht. Na de receptie had hij Karolien voorgesteld om nog een hapje te gaan eten in de gekende Gentse restaurantbuurt, het Patershol. Toen ze hiervoor bedankte, vroeg Steven of ze ook de managementcursus gevolgd had waarop “neen leren zeggen” een van de hoofdpunten was. Ze snapte onmiddellijk de hint. Toen Steven ook nog argumenteerde dat het met een combinatie van vermoedheid en champagne onverantwoord was om direct in de wagen te stappen, was ze met hem meegegaan en beland waar ze al lang had moeten liggen. Karolien verroerde nog steeds niet en stilletjes kroop Steven uit bed. In het doorgeefkeukentje vond hij nog wat koffie. Hij stak zijn hoofd door het raam en zag dat de bakker schuin tegenover zijn appartementje nog broodjes en croissants had. Vlug trok hij een jeans aan en liep naar beneden. Het was volop lente, maar zoals dikwijls in Vlaanderen met labiel weer. De lucht was grijs en er viel een miezerige motregen. De kasseien glommen gevaarlijk en de Grote Markt lag er verlaten bij. Steven spoedde zich terug naar de warmte van het nest.

Zijn schuiloord in Aalst, vlak bij de Grote Markt, was klein maar gezellig. Vanuit de living had je een prachtig zicht op de belforttoren. Door de Aalstenaars werd hij nogal denigrerend “de tettetoren” genoemd omdat de koperen bollen die het uurwerk omringden met wat goede wil aan borsten deden denken. Vooral ’s avonds, als het marktplein verlicht werd en een middeleeuws cachet kreeg, was het uitzicht uniek. Verder had hij het interieur maniakaal verzorgd. Op verschillende veilingen had hij rariteiten gekocht en litho’s van grote meesters.

Zo was hij bijzonder trots op de fel gekleurde arendsvrouw van Jef Van Tuerenhout, die boven zijn bed hing. Het werd een gezellig ontbijt. Karolien had een hemd van Steven aangetrokken, de knoopjes halfdicht. Onopge-maakt en met verwarde haren zag ze er ongelooflijk sexy uit. Ze glimlachte en rekte zich behaaglijk uit. Steven kon niet van haar afblijven en ze morsten koffie en jam. Veel later lieten ze de ontbijttafel in een puinhoop achter en kropen dicht bij elkaar op de sofa. De miezerige motregen was ondertussen overgegaan in een fikse bui. De druppels gleden als beginnende, ploegende skiërs langs het dakraam naar beneden.

‘Wat een pokkenweer.’

Steven knabbelde aan haar oor en friemelde aan de knoopjes van het hemd. Begerig gleden zijn vingers naar haar fijn geboetseerde borstjes. Als een vrouw dat toelaat gaat ze akkoord met de rest, had hij recent gelezen.

Op de radio speelde een klassieker uit de popgeschiede-nis, met als thema een driehoeksverhouding. Steven besepte niet dat Karolien aandachtig naar de tekst van het lied luisterde. Plots zag hij de glans uit haar ogen verdwijnen. Ergens brak er een verbinding, en een gevoel van wroeging begon te knagen. De romantiek was weg.

‘Ik moet ervandoor.’

‘Dat meen je niet.’

‘Je weet dat ik al veel te ver ben gegaan.’ Ze bekeek hem met een eigenaardige blik

Hoeveel Steven ook argumenteerde, Karolien luisterde niet meer.

‘Wanneer zie ik je terug?’

Ze stond enkele seconden stil, als een stenen beeld, trok haar schouders op en liep via de trap naar beneden. Zonder nog om te kijken. Op de juist geboende vloer

volgde Steven haar zoolafdrukken. Compleet verbouweerd bleef hij achter. Zijn kiezen vermorzelden onder-tussen een snoepje.

Het verdere weekend werd een opeenstapeling van ellendige, lange uren. Hoe Steven ook probeerde, hij kon haar niet meer uit zijn hoofd zetten. Hij kreeg het benauwd als hij eraan dacht dat Karolien nu waar-schijnlijk in de armen van haar Ierse vriend lag. Maan-dagochtend kwam dan ook als een verlossing.

Eric Reyns was verantwoordelijk voor de juridische afdeling. Steven had die maandag om negen uur een afspraak met hem op de hoofdzetel, gevestigd in Brussel. Hij was als een pudding, een beetje in elkaar gezakt, had een driedubbele kin en zware wallen onder de ogen. Door zijn gewicht van meer dan honderd kilo en bloots-voets amper een lengte van één meter vijfenzestig speelde zijn uiterlijk niet in zijn voordeel. Misschien had hij daarom een continu misprijzen voor de mensheid. Het was voor iedereen een raadsel hoe hij ooit zijn diploma rechten versierd had, of nog sterker, hoe hij ooit de leiding over de juridische afdeling gekregen had. Eric Reyns was een pure jezuïet en hij schepte er een sata-nisch genoegen in zijn slachtoffers te pijnigen. Niet voor niets werd hij de beul van de bank genoemd. Het in-strument van de vergelding voor al wie zijn krediet niet kon terugbetalen. Juridische raad gaf hij echter maar als een prostaatlijder: met een luie straal, soms na lang gepeins nadruppelend. Dikwijls bleef de lozing ook achterwege en moest je geduld hebben tot hij zich grondig geïnformeerd had.

Steven slaagde er meestal in om met veel charme en diplomatie te verkrijgen wat hij wilde. Ook die maan-dagmorgen begroette hij Eric zeer collegiaal.

'Dit is een nieuwe aanvraag voor het openen van een documentair krediet. Het is nogal complex en daarom had ik graag je mening.' Steven reikte hem het dossier aan. Eric overbrugde de afstand niet, alsof het een melaats voorwerp betrof.

'Dit is mijn domein niet, hiervoor moet je op de krediet-afdeling zijn.'

'Ja, maar een positief advies van jou voor wat het wettelijke van deze transactie betreft, zou al een pluspunt zijn.'

Reyns verdiepte zich in de andere dossiers op zijn bureau, zonder nog op te kijken. Steven voelde woede opstijgen, doch zijn stem kon hij perfect beheersen toen hij hem verder nog een aangename dag toewenste.

Steven wist dat hij op veel sympathie kon rekenen bij de bestuurder van de bank die verantwoordelijk was voor de kredieten. Daarom waagde hij het om zonder afspraak bij hem binnen te stappen.

'Sorry, maar het betreft een dringende zaak.' Steven overhandigde hem het dossier.

'Is bij de commerciële afdeling niet altijd alles dringend?' Steven glimlachte verontschuldigend. Hij wist dat het recept om zo weinig mogelijk slechte kredieten binnen te halen erin bestond om nooit overhaast te werk te gaan, aversie voor roekeloosheid in te bouwen en, zoals hij zelf zei, "een emmer chance" te hebben.

Geconcentreerd bestudeerde de bestuurder alle documenten. Onmiddellijk wees hij op hiaten en tekortkomingen in de tekst en reikte hij hiervoor een reeks oplossingen aan. Hij gaf Steven ook de raad om contact op te nemen met hun filiaal in Parijs dat gespecialiseerd was in de internationale oliebusiness. Iets later stapte Steven opgelucht het kantoor uit. Als iedereen zo effici-

ent was, zouden we nu de grootste bank van Europa zijn, dacht hij.

Toen hij in de late voormiddag in het agentschap arriveerde, begroette Karolien hem relatief koel. Die onverschilligheid deed hem pijn. Steven probeerde zich te concentreren op het handelsfonds dat hij beheerde en dat een aantal belangrijke bedrijven bevatte. Een van zijn klanten was Karel Verbist, beter gekend als de Belgische oliemagnaat. Zijn kredietdossier lag voortdurend op Stevens bureau.

Steven herinnerde zich nog perfect zijn eerste contact enkele maanden geleden. In de krant had hij een artikel gelezen met als titel *Een eigentijds kerstverhaal*. Verbists onderneming werd erin voorgesteld als een van de belangrijkste onderneming qua zakencijfer uit West-Vlaanderen. De omzet was dan wel niet het enige criterium om succes te beoordelen, ging het artikel verder, maar een verdubbeling van het zakencijfer ten opzichte van vorig jaar was toch merkwaardig. Dat positieve nieuws in een periode van slappe conjunctuur was voor Steven meer dan voldoende geweest om een bezoek aan het bedrijf te brengen. Toen hij door het dossier bladerde kwamen onbewust een aantal beelden terug.

Na heel wat zoekwerk in de Brugse kanaalzone had hij toen uiteindelijk de firma van Karel Verbist gevonden. De installaties hadden niet veel om het lijf. Naast drie opslagtanks stond er enkel een prefabgebouw dat als kantoor fungeerde. Het geheel liet geen te grote indruk na. Ook het uithangbord VERBIST, ALLE PETROLEUM-PRODUCTEN was weinig origineel. Ervaren genoeg om niet alleen op het uiterlijk af te gaan had Steven zich vol goede moed door de telefoniste laten begeleiden naar het hart van de onderneming, het kantoor van Karel Verbist. De man kwam direct sympathiek over. Vooraan in de vijftig, charmant, met een fijne glimlach, gegolfde haar-

dos en een modieus brilletje. Hij droeg een peperduur blauw maatpak. Een exclusief horloge spande om zijn pols. Niet voor niets, dacht Steven, wordt hij in Brugge ook “de modekoning” genoemd. De manier waarop hij tijdens hun onderhoud op het computerscherm permanent de wisselende koersen van de petroleummarkt in de gaten hield, getuigde van grote professionaliteit. Steven was onmiddellijk onder de indruk geweest van deze selfmademan die de toverformule had gevonden om in twintig jaar tijd een olie-imperium op te bouwen.

Verbist bleek onmiddellijk geïnteresseerd om er een bankier bij te nemen. Om vlot zaken te kunnen doen moest hij wel over een kredietlijn beschikken die in verhouding stond met zijn zakencijfer. Steven vond dit prima.

Het “maidenbezoek” was meteen een schot in de roos. Liefde op het eerste gezicht. Het was zeldzaam in de zakenwereld, maar het bestond. 's Middags hadden ze samen geluncht in Damme, in een van de betere restaurants op de markt. Karel Verbist was een vlotte prater die over de wereld en sommige figuren die erop rondliepen zijn eigen ideeën had. Voor elke accountmanager waren dit heerlijke momenten: het opstarten van een nieuwe, beloftevolle relatie, gekoppeld aan een uitstekend contact. Bingo dus, zonder veel moeite. Misschien iets té mooi om waar te zijn.

De nieuwe transactie die Verbist hem nu voorstelde was bizar en gevaarlijk. Niet voor niets had Steven er deze ochtend raad over ingewonnen. Hij herlas voor de zoveelste keer de aanvraag van de oliemagnaat om een import van ruwe olie te financieren. Het betrof een gigantisch bedrag, wat niet eens het grootste probleem was. De stabiliteit van het land van import en de betrouwbaarheid van haar bewindvoerders was andere koek. De olie kwam immers rechtstreeks uit de hel.

Karel Verbist had een contract afgesloten met een van de dictators van het militaire regime in Nigeria. De *military allocation*, zoals de deal genoemd werd, was enorm interessant. De Nigeriaanse bewindvoerders hadden de bestaande OPEC¹-akkoorden aan hun laars gelapt en Verbist had kortingen bekomen van ongeveer twintig procent op de officiële prijs.

Aan de telefoon vanmorgen had Verbist opgebiecht dat hij aan verschillende militaire gezagvoerders steekpenningen had betaald. Steven had hierover een boel bedenkingen gemaakt, waarna Verbist hem een trip naar Nigeria had voorgesteld.

‘Dit zal veel verduidelijken’, had hij er aan toegevoegd. Steven was er niet op ingegaan.

Verdiept in de transactie van de oliemagnaat had hij nauwelijks in de gaten dat Karolien nog niets tegen hem had gezegd. Het viel hem wel op dat ze stiller was dan anders en maar moeizaam de telefoongesprekken met haar klanten afhandelde. Toen hij even opkeek, beet ze net in een appel. Het was een clichématige associatie, maar Steven moest denken aan Eva, het paradijs en de verleiding. En het gevolg.

‘Zin om samen te lunchen?’

‘Nee, ik heb een afspraak met een klier die me elke dag plaagt. Maar als klant brengt hij veel op’, antwoordde ze zonder opkijken.

‘Misschien kun je morgen meegaan naar Parijs?’

Ze keek hem aan.

‘Het gaat over de import van ruwe olie, het zou interessant zijn als vorming.’

‘*Forget it.*’ Ze knabbelde verder aan haar appel.

---

¹ *Organization of the Petroleum Exporting Countries*

Toen Hendrik VIII met de paus brak omdat deze zijn huwelijk niet wou ontbinden, stichtte de koning een zelfstandige kerk. De Ieren weigerden zich te laten bekeren. Vanaf toen werden ze vervolgd. Het leek wel een strijd tegen de duivel. De Ieren werden verdreven naar arme, schrale gronden in het westen of ingelijfd in dienst van de Engelse grootgrondbezitters.

Nadat Willem III, die zowel Nederlands stadhouder als koning van Engeland was, in een veldslag, bekend als de slag van Boyne, zijn katholieke schoonvader versloeg, brak in Ierland een periode aan die de “Anglicaanse Overheersing” genoemd wordt. Zo mochten de Ierse katholieken geen land meer kopen of erven en hadden ze geen stemrecht of zitting in het parlement. Het werd hen zelfs verboden om hun godsdienst openbaar te belijden of hun kinderen katholiek op te voeden.

Na een jarenlange oorlog werd in 1921 een unieke staatsconstructie opgezet. Ierland werd onafhankelijk, met uitzondering van zes provincies in Ulster die als Noord-Ierland deel bleven uitmaken van Groot-Britannië. Wellicht niet alleen omdat daar veel protestantse migranten woonden, maar ook omdat de belangrijkste havens van het eiland daar gelegen waren. Dit was zeer tegen de zin van de republikeinen, in hoofdzaak het katholieke deel van de bevolking. Zij bleven hameren op het recht van politieke eenheid voor het hele eiland, gebaseerd op een door de natuur zelf geschapen geografische eenheid. Deze gedachte bleef in hun katholieke koppen gebeiteld. Sinn Féin, samen met hun militaire

vleugel het IRA² voerden de strijd op om Noord-Ierland bij de Republiek Ierland te voegen. Gedurende jaren werd de regio regelmatig opgeschrikt door zware rellen en lukrake bomaanslagen. De twee voornaamste ingrediënten in het conflict waren “geloof” en “vaderland”. De combinatie van beide leverde geregeld een cocktail van geweld op, met duizenden slachtoffers als gevolg.

Na onderhandelingen die bijna twee jaar duurden, werd in 1998 een overeenkomst bereikt tussen de regering van Groot-Brittannië, de Ierse Republiek en de leiders van de belangrijkste groeperingen in Noord-Ierland: het zogenaamde Goede Vrijdag-akkoord. Terrorisme moest plaats maken voor democratie. De vrede was echter fragiel. Eén bom of aanslag zou voldoende zijn om het smeulende vuur opnieuw aan te wakkeren.

‘Er zijn rellen geweest in Belfast.’

‘Altijd de schuld van dezelfde clan!’

Karolien wist dat ze een gevoelig punt had aangeraakt. Michael werd licht ontvlambaar als er over de Ierse kwestie gepraat werd.

‘Kijk eens op CNN.’ Ze zapte. Een opname toonde herrieschoppers die agenten met stenen en brandbommen bekogelden.

‘De ongeregeldheden zijn begonnen omdat katholieke kinderen het plaatselijke schooltje niet konden verlaten’, las een gebilde nieuwslezer.

‘Betekent dit dat het vredesproces in gevaar komt?’

‘Dat denk ik niet, maar het is niet evident om een politieke oplossing te vinden die zowel voor de protestantse unionisten als de katholieke republikeinen aanvaardbaar is.’

---

² *Irish Republican Army*, dat strijdt voor een vrij Ierland en wordt beschouwd als de militaire vleugel van de partij *Sinn Féin*.

‘Hoe meer je over de Noord-Ierse kwestie vertelt, hoe minder ik ervan begrijp. Laat staan wie het gelijk aan zijn kant heeft.’

‘De protestanten denken nog steeds dat ze ons kunnen onderdrukken.’

‘Is het niet zo dat beide gemeenschappen elkaar de schuld geven en dat ze allebei geloven dat God aan hun kant staat?’

‘Voor de protestanten is het onverteerbaar dat Sinn Féin twee ministers in de regionale regering heeft.’ Michaels vuisten waren gebald, zag Karolien. ‘Maar wij moeten wel kunnen verdragen dat de eerste minister ook leider is van de UUP³, de grootste protestantse partij’, ging hij woedend verder.

‘Maar er was toch een onderling akkoord om enkel vreedzame en democratische wegen te bewandelen?’ probeerde Karolien gemoedelijk.

Michael haalde zijn schouders op. Hij wist dat het zinloos was met iemand te converseren die de onderdrukking en het geweld niet had meegemaakt.

‘In Europa winnen extremisten elke verkiezing aan populariteit. Begrijp je dat dan?’

‘Nee, en ik onderschat dat fenomeen ook niet.’ Ze schonk hem een biertje in.

‘Is er geen goede film op televisie? Ik vind dit maar een akelig gespreksonderwerp.’

‘Dat vind ik ook.’

Michael haalde een zak chips en wat nootjes uit de keuken. Ze installeerden zich op de sofa.

Zo’n duizend kilometer verder, in het katholieke getto van Belfast, bestelde Michaels vader zijn zoveelste Guinness. Hij wankelde naar de toiletten. Terwijl hij

---

³ *Ulster Unionist Party*

langdurig een bruingeel goedje uitplaste, schreef hij in grote letters *Fuck the Queen* op de muur. Nadien sleepte hij zich naar buiten. Morgen zou het terug zwaar labeur worden in de textielfabriek waar hij al meer dan vijftienvijftig jaar werkte.

Toen hij de deur van de pub achter zich dichttrok, verdween het geroezemoes. Ook de vertrouwde klanken van Van Morisson ebden weg. Buiten was het inktzwart en beklemmend stil. De avondlucht was vermengd met uitlaatgassen en mist die langzaam uit de grond opsteeg. Michaels vader was nooit bang. Hij was één met de oorlog geweest. Vergroeid en verstrengeld met de strijd, zoals oude klimop rond afbrokkelende muren. Verschrikkelijke herinneringen zaten vastgeklonterd in zijn hoofd en deden zijn bloed soms stollen. Hij was een *sleeper*, iemand die een doodgewoon leven leidde, maar door het IRA op ieder moment kon ingeschakeld worden. Een geregelde gewelddadige campagne was volgens hem nog steeds het meest aangewezen middel om Noord-Ierland los te koppelen van Groot-Brittannië. Ook vandaag nog.

Zijn kinderen had hij opgevoed aan de hand van, volgens velen, verouderde morele codes. Seks voor het huwelijk was taboe, echtscheiding bestond niet, voorbehoedsmiddelen waren uit den boze, en abortus stond gelijk aan moord. Hij was nog voorstander geweest van de censuur op geschriften en boeken, en hij predikte dat kinderen uit een gemengd katholiek-protestants huwelijk toch een katholieke doop en opvoeding moesten krijgen. Als fanatiek lid van het IRA was hij er trots op dat hij gevochten had voor een politieke en territoriale hereniging van hun eiland. Zou de grens tussen Noord en Zuid ooit verdwijnen en de Britse soevereiniteit opgeborgen worden? Het was een vraag die hij zich dagelijks stelde.

Michaels vader moest opnieuw plassen. Ongegeneerd en met forse straal bespoot hij de gevel van een werkmanshuisje. In een waas zag hij opnieuw de soldaten in het straatbeeld, met hun zwarte laarzen, kogelvrije vesten en een ontgrendeld geweer onder de arm. De zenuwen tot het uiterste gespannen. Met kaken die lichtjes trilden en jukbeenderen die zich duidelijk aftekenden. Steeds in looppas en met bloeddoorlopen ogen van vele slapeloze nachten. Hij zag dichtgemetselde ramen en uitgebrande of tot puin geschoten huizen. Als uit een droom doken de benzinevaten terug op, volgegoten met cement, om hun stamcafé te beschermen tegen de bommen van de protestanten.

Een wagen reed met gedempte lichten het kruispunt op. Een revolutionair met een machinegeweer op de schoot maakte jacht op katholieken. Was dit twintig jaar terug in de tijd? De jongeman, lid van een protestantse arbeiderspartij met fascistische neigingen, zocht naar een prooi. Een tegenstander zou vanavond boeten. De drang naar geweld welde in hem op. Het vredesproces en het staakt-het-vurenakkoord waren niet aan hem besteed. Straks zou de straat weer gekleurd worden met bloed.

Michaels vader was net zijn gulp aan het dichtknopen toen hij voelde dat er iets mis was. Er werd op hem geschoten vanuit een traag voorbijrijdende wagen. Schokkend tolde hij weg, beide armen in het ijle, bang steun zoekend. Bloed spatte uit zijn borst. Door de inslag van de kogels werd hij omver gekatapulteerd. Als een weggegooide marionet bleef hij roerloos, in een onnatuurlijke houding liggen op de straatstenen. De auto stopte, van dichtbij werd nog een salvo op hem afgevuurd. Het lichaam kronkelde alle kanten op, organen puilden uit de kapotgeschoten buik.

Met krijt tekende iemand de vorm van het lichaam op de straatstenen. Sirenes verdwenen in de verte.